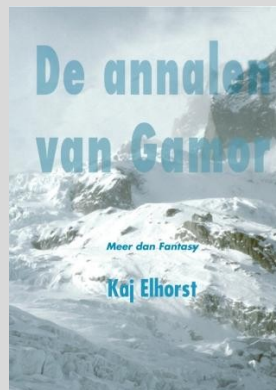

“De annalen van Gamor” is een epische roman die het fantasy genre overschrijdt. Het boek beschrijft de tocht van een volk dat een uitweg zoekt uit de verschrikkingen van de ijstijd op weg naar een betere wereld

“De annalen van Gamor” Kaj Elhorst

‘De mens ontwaakt en ziet in verwondering om zich heen..’

De “Annalen van Gamor” is uitgegeven door uitgeverij Nieuwe Druk , Arnhem
<http://www.nieuwedruk.nl>

————— *Dit is de tweede aflevering van het feuilleton, eerste aflevering gemist?? Mail naar info@nieuwedruk.nl* —————

Gedurende de komende maanden zal het eerste deel van “De annalen van Gamor” als feuilleton verschijnen. Wie het boek als één geheel uit wil lezen, kan het bestellen door op het plaatje van de omslag te klikken. U wordt dan doorverwezen naar de pagina van “De annalen” op de website van de uitgever.

Deel 1 Zoektocht

(2de deel van het feuilleton, deel 1 verscheen 30 juli 2014)

De zonnevlam

Het vuur van de zon kroop over de ijsrand die de Anth' beschouwden als het einde van de mensenwereld en vloeiende traag maar onweerstaanbaar naar de rommer. Het smolt zich een weg door het ijs van de hut en raakte Kalams ogen aan. Gillend van schrik en pijn schoot hij overeind en stootte zijn hoofd tegen de ijsplaten van het dak. Hij zag niets meer! Eénmaal, tweemaal schudde hij zijn hoofd en zijn bewustzijn van de volle duisternis vermengde zich met de knagende honger die nog steeds zijn maag teisterde. Het licht van de zon was nergens meer te bekennen, niet eens een sprietje licht. Nee, natuurlijk, hij zag niets meer of toch.... zijn oog viel op de ijskruimels achter zijn nagels die zich daar hadden opgehoopt toen hij zonet zo wild om zich heen had geslagen. Hij kon wel zien maar het zonlicht was weg. Gerustgesteld liet hij zich achterover zakken en sloot hij zijn ogen in een poging om de slaap weer te vatten. De pestende honger viel weg.

Nog vier keer die nacht werd hij belaagd door vuur van de zon dat zijn rommer binnendrong. Vier keer schoot hij gillend overeind, bang dat hij blind was geworden. De vierde keer balde het vuur van de zon zich samen totdat het uiteen spatte en letters vormde. 'Na tha, na Gamor, na rulia benin. Asta effe rulia grannahin' verscheen er nu op de wand recht tegenover zijn hoofdeinde. Het vuur bevroor in het ijs en bleef hem lange tijd plagen. Het was Kalam duidelijk. Hij had zijn nachtspreuk vergeten en als straf, schoot hij nu steeds weer wakker. Zijn vader had het hem talloze malen voorgehouden. 'Vergeet wat je wilt, maar nooit je spreuk. Die is als het bloed van je lijf en het water voor de dieren. Vergeet je je spreuk, dan vergeet je je lot en zul je erdoor worden getroffen..' Zijn lot, ja, misschien was hij wel helemaal niet zo geschikt als A.'ake. Zijn lot, kon hij weten wat zijn lot was? Hij had steeds

gedacht A'ake te worden maar dat zat er nu niet meer in. Was hij dan al niet heel lang zijn lot kwijt? Misschien had zijn vader wel gelijk met de keuze voor Rannhald. Die gedachte maakte hem deze keer niet opstandig. Ze gaf hem rust en zelfs de honger in zijn maag plaagde hem niet meer. Het duurde niet eens zo heel lang tot hij weer in slaap viel.

Het moet een uur of twee later zijn geweest toen Kalam ontwaakte. Toen hij uit zijn rommer kroop, vertoonde de zon haar rode hoofd al boven de ijsrand maar de vlammen bleven weg. De donkere luchten in de verte lokten. Daar, achter de nu nog nauwelijks zichtbare horizon, lag het Kana'an. Daar hoorde hij thuis. Dat wist hij in elk geval zeker. Hij had er weleens over gedacht heel ver van huis te gaan, maar deze voettocht had hem bij zinnen gebracht. Het leven was nergens beter dan in Kana'an. Tegelijkertijd voelde hij hoe de vrede die hij die nacht had doorleefd, nu weer plaats maakte voor wrok.

Goed, misschien had hij een keer zijn nachtspreuk vergeten, maar dat maakte hem nog niet ongeschikt. In Kana.'an behoorde hem de plaats van A'ake toe.

In gedachten ging hij de daden en woorden van Rannhald na. Daarin kwam hij toch heel wat meer tegen dat hem nou niet bepaald bestempelde tot de 'wakkerste'. Opnieuw begon Kalam te twifelen aan de wijsheid en inzichten van zijn vader. De man was oud en... Kalam schrok van zijn eigen gedachten. Zijn twijfel begon nu zijn hele denken en doen te overheersen. Hij begon ook te twifelen aan de mate waarin zijn vader nog wakker was. Kon je zo oud zijn en toch nog steeds heel wakker?

Een eerste zonnestraal ving hem. In het magere licht zag Kalam een ijsrat die probeerde tegen de helling achter de rommer te kruipen. Ijsrat was niet Kalams favoriete maal, maar de honger knaagde en dus trok hij zijn kruisboog voorzichtig tevoorschijn. Het dier had zijn spitse, zwaar behaarde kop met halfronde oren al over de rand gewerkt en krabbelde nu haastig met zijn spichtige, lange poten tegen de ijswal op alsof hij het gevaar achter zich voelde. Terwijl hij op zijn knieën lag, liet hij de boog rusten op het dak van de rommer. Zijn ogen volgden elke beweging van het dier en hij wist dat hij snel moest zijn. Een ijsrat kon razendsnel

verdwijnen, schijnbaar in het niets. Kalam voelde hoe de wrok in zijn lijf hem de drang gaf om snel te handelen. Kijken, richten en...de ijsrat gilte één keer, zo hard dat zelfs Kalam het er koud van kreeg in zijn hoofd. De 'tocht van de Gamor', noemde zijn vader dat altijd. Kalam had er vaak last van als hij bang was of schrok en ook als hij zich heel erg verbonden voelde met een vriend of met zijn moeder.

Hij liet zich door de koude in zijn hoofd niet weerhouden en stapte op de ijsrat af. Het was een groot dier en het leek zelfs nog te ademen. Des te beter, dan was het nog warm. Met zijn kiezen scheurde Kalam de vacht en de huid van het dier af en al gauw liep het hete sap van het bloed in zijn mond. Het vlees was warm en zacht. Kalam kon zich niet herinneren dat ijsrat hem zo goed had gesmaakt. Zijn honger had hem ertoe gebracht het hele dier achter elkaar te verslinden. Hij wist dat het roofkoppen zou aantrekken als er stukken warm vlees te bespeuren waren. Roofkoppen konden op grote afstand voedsel ruiken en waren dan meestal razendsnel ter plekke. Een confrontatie met zo'n zware, dikbehaarde en grote roofkop was heel wat anders dan de jacht op een ijsrat. Voor een roofkop waren vaak wel vier of vijf pijlen nodig om het dier te doden. Nee. Dat gevecht ging hij niet aan en daarom verborg hij de resten, het skelet en de ingewanden in zijn rommer.

'Nag Gamor alith, enati grama,' zei hij. 'Jij die mijn wezen voedde, zal rusten in mijn huis..' Nee, een spreuk vergeten, dat deed Kalam niet meer. Veiligheid, maar ook de eer voor het dier dat zijn leven voor hem had geofferd, ze hoorden bij elkaar.

Gesterkt door de ijsrat leste Kalam zijn dorst met twee happen sneeuw. Het was tijd om te gaan. Kruisboog en zak laadde hij op zijn schouders en met grote, zware stappen koos hij de richting van de Kana.'an. Hij was vastbesloten om aan het einde van de dag bij het grote huis te zijn. Dat zou ook zeker lukken, hoewel onheil 'zich tussen de wolken verschanste'. Scherp en onrustig speurde Kalam het landschap af. In het eerste licht van de zon strekte alleen de eindeloze ijsvlakte zich uit.

Het spoor

Het was bekend. Ijsrat gaf meer kracht en meer warmte dan waterluaard. Het was het bloed van het dier dat kracht bevatte. Kalam hoorde zijn bloed in zijn oren bruisen en voelde de kracht in zijn benen. Ijsrat gaf meer kracht, waterluaard was meer geschikt voor de maagvulling maar eigenlijk werd je er altijd een beetje moe van. Kalam kon nu, dankzij de ijsrat, de lange dag goed aan en ondanks de dikke lagen rulle sneeuw stapte hij door. Grote stappen waarbij hij van zijn ene op zijn andere been leek te vallen. Hij keek nog even achterom naar zijn rommer die langzaam verdween achter de immer groeiende hopen sneeuw. De sneeuw bleef komen en plaagde bij tijd en wijle Kalams ogen. Hij deed dat te vaak. Achterom kijken. Heel vaak waren zijn gedachten bij het verleden. Hij had vroeger met open mond geluisterd naar de leidster, Risch'hilde, zij die zo mooi kon vertellen uit de Gamor anth'em. Het lied van het volk, dat verhaalde over vroeger tijden, toen er nog geen sluipers waren en toen de Anth' nog leefden in een altijd groene wereld. Over grote wezens die alleen op de wind bewogen en die het licht van de zon weg konden nemen. Hij kende verhalen van water dat uit de hoogte neerstortte, tussen de groene daken door. Uit dat water sprongen de vissen omhoog, zo in de handen van de Anth'. In die wereld kwamen volop dieren voor met twee, vier en zes poten en vooral in overvloed. Er waren zelfs dagen dat er twee zonnen aan de hemel stonden, dat was ergens in de Gamor anth'em te vinden. Twee zonnen, Gûl en Hûl, wat zou het daar warm zijn geweest! In die wereld hoefde niemand in de kou te graven naar eieren van de waterluaard of een wak in het ijs te hakken om te vissen. Daar stond niet bijna elke dag ijsrat op het menu. Niemand bekommerde zich toen om de beestenvellen om zijn lijf te verwarmen. Het was er wel eens zo heet dat de gezichten en handen van mensen donker werden, verbrandden. Ja, en hij kende ook het verhaal van de eerste dagen van de nieuwe wereld. Elke letter over de witte en daarna de grijze en zwarte wolken die de nieuwe wereld met witte vlokken hadden gebracht, het was onuitwisbaar in zijn geheugen geprent. Als hij de Anth'em zong,

probeerde hij de stem van die prachtige vrouw Risch'hilde na te bootsen, die prachtige vrouw die zo vaak de nacht bij zijn vader had doorgebracht.

Meer dan de anderen had zijn hart pijn gedaan bij het lied dat verhaalde over de Anth' die hun woonplek voor het eerst moesten verlaten om eten te zoeken in plaats van het te vinden, direct naast de deur. Hij kende elke frase over het land dat steeds ijziger werd en alsmaar minder in staat was om de honger te stillen. Het land van zoete ballen en drank ... was toen voorgoed verdwenen. Kalam vond het moeilijk om zich iets voor te stellen bij de rijkdom aan kleuren. Hier, in de nieuwe wereld, was weinig kleur. Alleen de zon toonde kleuren, maar daar mocht je niet naar kijken. Als je dat deed, zouden de kleuren voorgoed in je hoofd gebrand staan en zou je ook nooit meer een ijsrat kunnen vangen. De dieren zouden je gek maken met hun gekrijs zonder dat je wist waar ze waren. Kleur was er ook aan de binnenkant van het vel van de godennis maar die mocht je niet vangen. Soms kwam er één dood bovendrijven en dan haalden de mannen van de Kana'an het vel eraf. De binnenkant van de vissenhuid vertoonde in het zonlicht veel kleuren. Die gaven de kleding van de A'ake en zijn familie meer glans.

Moeilijk had Kalam het ook met de hoog oprijzende wezens die alleen in de wind bewogen en het licht van de zon konden wegnemen. Het leek hem haast onmogelijk maar hij durfde niet te twijfelen aan het lied van de Anth'em. Bovendien had zijn oude oom Asgard vroeger veel gereisd. Jarenlang was hij onder de wagarden geweest. Hij had één keer zulke wezens gezien. Hij had ze voor Kalam, die zijn oom wel wilde geloven, in het ijs getekend maar oom Asgard werd in de familie toch meestal niet helemaal vertrouwd. Sommigen zeiden dat hij leed aan 'hiksa', lucht in het hoofd. Dan kon je dingen bedenken die je nog nooit had gezien. Kalam verlangde ernaar en soms vroeg hij zelfs hardop om 'hiksa'. Soms voelde hij ineens heel intens een soort tocht door zijn hoofd trekken die hem vertelde dat er achter de ijsrand een land lag, zo mooi, zo groot.... Dan glimlachte hij en had hij moeite zijn mond te houden. Alsof dat hielp! Het leek weleens of anderen aan hem konden zien wat hij dacht. Was hij al hiksa?

Het werd alweer wat lichter, al bleef de sneeuw nog vallen. Zijn verlangen naar Kana'an groeide maar zijn moed om er aan te komen kromp. De kans dat niemand blij was met zijn terugkeer, die kans..... Als A'ake moest je moedig zijn en altijd weer opnieuw voort kunnen gaan. Misschien leek hij wel teveel op zijn oom Asgard om A'ake te zijn. Misschien zou hij ook wel op reis gaan maar daaraan wilde hij nu niet denken. Hij voelde de kou erger dan ooit voorheen. Vanavond in Kana'an, nam hij zich steeds weer voor. Wat dat ook zou betekenen. Rannhald mocht de nevel van zijn vader niet 'verblazen'.

Net nam hij weer een grotere stap toen hij zag hoe er iets bewoog, links van hem. Alsof een plat, breed dier langzaam over de grond kroop. Een zacht schurend geluid bereikte zijn oor. Hij voelde hoe zijn hart sneller begon te kloppen. Met zijn handen omsloot hij zijn ijsbijl en mes van luiaardbot. Als wagarden of zelfs sluipers het op hem hadden voorzien dan zou hij zich weren....

De helling

Het was moeilijk om te bepalen waar het geluid precies vandaan kwam, ergens loerde iets. Het geluid onderscheidde zich duidelijk van al het andere dat Kalam hoorde, zoals de neerkomende sneeuw of de wind die voorbij joeg. Kalam hield de omgeving scherp in de gaten. Van zijn vader had hij geleerd elke beweging of oneffenheid in sneeuw en ijs te onderscheiden. Gevaren konden soms plotseling van onder de sneeuw tevoorschijn springen, vanachter een sneeuwheuvel vandaan komen of uit de grauwe lucht naar beneden duikelen. Een aanval door een nevelgarde, een doodsvogel, vanuit laaghangende wolken was heel moeilijk te voorspellen. Het was meer een kwestie van 'aanvoelen'. Kalam had dat wel geleerd. Het was dan alsof er een rilling door zijn ruggenmerg en nek liep.

Een zwaar gevoel van eenzaamheid overviel hem. Opnieuw schoot het beeld tevoorschijn van zijn vader die de mantel om de schouders van Rannhald legde. Kalam klemde zijn lippen steviger op elkaar zodat ze aan de binnenkant tegen zijn tanden aandrukten. Hij voelde de wens in zich opkomen iets kapot te

bijten, het bloed van iets of iemand te drinken. Niet omdat hij honger had maar uit woede, woede die in zijn tenen leek te wonen, in zijn kuiten, in zijn knieën, in zijn hele lijf. Nog harder klemde hij zijn lippen op elkaar. Zijn ogen dwaalden even af naar de horizon waarachter Kana.'an lag.

Te lang. Van links klonk een schreeuw, een geiser van douche- en ijsbrokken, zoals de warmwaterplaatsen bij Nogûl, de berg die boven Kana'n uitstak, spoot omhoog. Meteen was daar de verschrikkelijke bek van de roofkop. Het was een groot dier dat de sneeuw uit zijn dikke, witte vacht schudde en een sprong naar Kalam deed. Kalam deed verschrikt twee passen opzij. De roofkop belandde voor hem op manslengte afstand. Het dier opende zijn enorme bek en gromde met lange uithalen. Er was nu geen tijd om de kruisboog te richten. Alleen zijn mes zou Kalam bescherming kunnen bieden. De strijd was ongelijk, de roofkop zou winnen. Dat stond vast. Toch be kroop Kalam een gevoel van weerzin tegen de ondergang en levensdrang. Hij keek het dier recht in de ogen en de ogen van het roofdier staarden hem al even onverzettelijk aan. 'Spring dan,' klonk een zinnetje in Kalams hoofd maar het dier leek te aarzelen. Onophoudelijk bleef Kalam hem in de ogen kijken. De roofkop toonde nauwelijks angst. Het gegrom hield op en bijna kalm als een jager die zijn prooi voor zeker houdt, ging hij zitten zonder Kalam ook maar één moment uit het oog te verliezen. De jonge Anth probeerde in de diepte van de donkerbruine ogen tegenover hem te kijken maar er was niets dat de tactiek van het dier verried.

Even dacht Kalam aan zijn kruisboog maar hij liet het idee ook weer even snel varen. De roofkop was te dichtbij, het dier zou toeslaan als hij zijn wapen klaarmaakte. Geen schijn van kans had hij ermee. Hij zou zeker zijn ogen af moeten wenden als hij de kruisboog klaarmaakte en dat zou de roofkop als teken van zwakte zien. Het was te laat om nog onderdanigheid te tonen en dan nog.... waar zou het toe leiden? Bovendien zou het dier best begrijpen dat alle handelingen van de man tegenover hem alleen maar een gevaar voor hem opleverden. Nee, het was zaak om de blik van de roofkop gevangen te houden en door te zetten, zijn wil op te leggen aan het dier. Hij fixeerde zijn ogen op het dier en liet zich door

niets afleiden. Ook niet door de nevelgarden die al in kringen boven hem rondvlogen.

Zij zouden straks de restjes oppeuzelen van de verliezer. De grote, grauwgrijze vogels waren vrijwel zeker van hun prooi. Kalam durfde zelfs niet vanuit één ooghoek naar ze te kijken. Dat was ook niet nodig want ze zouden hun duikvlucht pas inzetten als er een dode lag. De kleur en de geur van bloed trok hen pas echt aan. Een koude luchtstroom kwam uit het noorden en bracht een hoog, schreeuwend geluid met zich mee. Als van een klein kind dat kronkelt van de hevigste buikpijnen. Een kind dat teveel ijs en waterluisaardspek heeft gegeten. En toen gebeurde het. De nevelgarden lieten zich wegdrijven op de luchtstroom, de roofkop sprong overeind, richtte zijn kop naar het noorden en draafde door de hoge sneeuwhopen weg van de plek....

Jazeker, Kalam had het ook gemerkt. De schreeuw en de verschrikkelijke geur die daarna kwam. Hij kon alleen maar raden wat er was gebeurd. Misschien had een groep Jankermannen de welpen van de roofkop gevonden en aangevallen. Nu moest moeder redden wat er te redden viel of met haar kinderen ten onder gaan. Voor Kalam was het een onverwachte maar welkome redding. De Gamor beschermde hem nog steeds, dacht hij, een beetje in verwarring. Hij, die zijn avondspreuk ooit had vergeten, mocht verder leven. De zonnevlam was zijn straf geweest en zijn Gamor was weer in evenwicht. Hij kon verder.

Hij raapte zijn zak en kruisboog op en tilde zijn voeten hoog op om de hoge sneeuw te doorploegen. Het was opgehouden met sneeuwen en de zon stond bijna recht boven hem. Hij moest opschieten, de ontmoeting met de roofkop had hem veel tijd gekost. Ondertussen voelde hij ook weer de honger knagen. Van de ijsrat waren alleen nog wat kleine stukjes over die hij zorgvuldig in de vacht van het dier had verpakt en in zijn tas gestopt. Hij wilde zo lang mogelijk wachten met eten zodat hij onderweg geen tijd meer hoefde te verdoen met jagen. Met trage maar grote stappen ging hij voort. Dat was de snelste manier van lopen, zo had hij van zijn vader geleerd. Kalam slikte een brok in zijn keel door. Zijn vader! De A'ake die verkeerde besluiten nam! Zijn kwaadheid gaf hem extra kracht om verder te lopen. Al gauw kwam hij aan bij een

plek waar de sneeuw een steile helling bedekte. Hij was hier eerder geweest, bij de jacht en ook de laatste keer toen hij was weggelopen. De streek werd langzaamaan weer bekend terrein. Beneden, aan de voet van de helling, zag hij een spoor in de sneeuw. Daar was nog niet zo lang geleden iemand voorbij gekomen. Misschien wel méér dan één. Jagers uit de Kana'an? Wagarden? Kalams ogen speurden de omgeving af maar niets viel hem op. Niets onderscheidde zich van de witheid.

Hij begon nu aan de afdaling. Er was maar één manier om dat veilig te doen. Bij elke stap plantte hij de handgreep van zijn kruisboog voor zich in de sneeuw. Hij liet zich op zijn hurken zakken, deed twee passen en dan herhaalde hij die handeling. Zo deed hij de minste sneeuw opwaaien en trok hij weinig aandacht. Bovendien liep hij geen kans uit de glijden en met razende vaart naar beneden te 'skitten'. Dat was gevaarlijk en menig jager had er het leven bij gelaten. Eindelijk beneden liet hij een 'Na tha, na Gamor, na rulia benin. Asta effe rulia grannahin' uit zijn mond ontsnappen. De roofoog, de helling, hij had ze met geluk en inzicht doorstaan. Daar paste een woord van erkenning bij.

Erkenning voor het geluk dat hem ten deel was gevallen. Tijd om uit te rusten was er niet. Als hij nu snel doorliep zou hij zelfs pas nadat de zon onder de ijsrand was verdwenen bij de Kana.'an aankomen. Gelukkig lag hier beneden minder sneeuw. Voor Kalam strekte zich een ijsvlakte uit. Glad, hard en gemakkelijk te bewandelen. Maar, pas na de tweede keer kijken viel het op.... midden op de ijsvlakte lag een donkere hoop, geen sneeuw en ijs maar donkergrijs van kleur. De volgende tegenslag leek zich aan te kondigen. Kalam kneep zijn ogen tot nauwe spleetjes om scherper te zien maar duidelijk werd het beeld niet. Met tegenzin deed hij zijn volgende stappen terwijl hij een pijl in de kruisboog legde.